

[Poul Schlüter.]

Men når hr. Skovmand siger, at det er EF, der er antiparlamentarisk, så synes jeg lige, det skal understreges, at hans spørgsmål her fra talerstolen til statsministeren tydeligt fortæller, hvordan det går for sig. Her kan nemlig — og det er parlamentarisme — hr. Skovmand fremkomme med sine synspunkter som råd til statsministeren og bede statsministeren svare, hvorefter statsministeren kan tage til EF-møde og give udtryk for standpunkter, som til enhver tid må og skal have dette parlaments tilslutning. Sådan er parlamentarismen i EF.

(Kort bemærkning).

Skovmand: Jeg vil gerne betone endnu en gang, at det, der er forskellen på vores hidtidige form for parlamentarisme og den fremtidige form, som vi får, det er, at tidligere havde det interesse, både hvad der blev sagt før beslutningerne, og hvad der blev sagt efter beslutningerne. I fremtiden har det kun interesse, hvad der bliver sagt før beslutningerne.

Enggaard: Som det blev nævnt af mit partis ordfører, hr. Poul Hartling, vil jeg tage ordet for at gøre et par bemærkninger vedrørende besparelspolitikken og skatteproblemerne.

Regeringen har i sin åbningstale gjort spørgsmålet om besparelser på statens budgetter for de kommende år til en central ting i den økonomiske politik. Efter venstres mening er dette sket helt med rette. Regeringen vil ikke komme til at savne støtte til forslag om besparelser, hvis der er tale om rimeligt afbalancerede forslag. Regeringen tilkendegav i sin åbningstale, at den var indstillet på at stille forslag om væsentlige besparelser for 1973-74 og for de følgende år som en afgørende forudsætning for, at der kan blive tilstrækkelige ressourcer for den ønskelige omstilling i erhvervene og for opretningen af betalingsbalancen.

Venstre deler helt denne principielle tilkendegivelse. Vi står på tærskelen til EF, og der er i meget høj grad brug for, at anlægs-virksomheden i højere grad er koncentreret om erhvervenes investeringer end om offentligt byggeri. På samme måde må den i

forvejen knappe arbejdskraftmængde ikke tappes yderligere af det offentliges personaleforbrug.

Derfor er vi meget interesseret i at få løftet sløret noget mere for omfanget og karakteren af regeringens sparebestræbelser. Det er, efter min opfattelse, ikke tilfredsstillende for folketinget, at dette helt centrale område af den økonomiske politik fortsat skal ligge uopklaret hen, indtil finanslovsforslaget kommer hen mod december. Derfor spørger jeg direkte økonomi- og budgetministeren, om han er i stand til i denne debat at give nye oplysninger i forhold til de seneste oplysninger, som blev givet for en måned siden i forbindelse med behandlingen af skattelovene i septembersamlingen. Da var status for besparelserne som bekendt, at der for 1973-74, altså det kommende finansår, var fundet besparelser for knap 1 milliard kr., hvoraf ca. 100 mill. kr. ikke var reelle besparelser, men var fremkommet som forhøjelser af takster og gebyrer. Vi måtte forstå på økonomi- og budgetministeren, at han i september, da han sidst redegjorde for disse ting, havde tiltro til, at fortsatte forhandlinger med de enkelte fagministre kunne føre til yderligere besparelser ud over de tal, som vi da fik. Jeg vil gerne spørge, hvordan det går med disse forhandlinger, og hvad der ved denne lejlighed kan stilles i udsigt på dette væsentlige område.

De besparelser, som hedder de lineære besparelser i det faglige sprog, er vel det centrale også i budgetministerens bestræbelser for 1973-74. Netop fordi de lineære besparelser er udtryk for en regeringsbeslutning fra i sommer, vil det være en ejendommeligt situation, hvis disse lineære besparelser ikke er, som navnet siger, lineære, men hvis de går i en bue uden om forskellige fagministres område. Jeg går ud fra, at den nye regering fastholder regeringen Krag's beslutning på dette felt. Ellers hører jeg gerne statsministerens redegørelse, hvis der er nye signaler på dette område.

Et mindsket forbrug af ressourcer i den offentlige sektor, altså besparelser, er så meget mere påkrævet, som omlægningen af skatterne i september måned efter venstres mening finanspolitisk ikke var heldig. Den nye afgift på 2½ pct. ved salg af fast ejendom betales jo ikke først og fremmest af forbruget, men kommer fra kapitalopsparin-